

mede ogsaa, at Skatten i det store og hele ramte et almindeligt Forbrug, men den højtærede Minister mener ikke, at der kan raades Bod derpaa. Der er dog ikke i andre Lande, selv hvor man har Restaurationsskat, paalagt en Restaurationsskat i en saa grov Skikkelse som den, vi har her i Landet. Man har i andre Lande en Restaurationsskat, der dels er forskellig efter de forskellige Klasser af Restauranter — det har selvfølgelig sine vanskelige Sider at indføre noget saadant, da Restauranterne maaske ikke gerne gaar ind paa at lade sig klassificere —, dels først indtræder, naar den nydende paa en Restaurant naar op paa et vist Beløb, saa man kan sige: Nu er denne Gæst virkelig gaaet over til et Luksusforbrug. Men en Skat paa Restauranter i den grove Form, hvori den findes her i Danmark, har man jo dog ingen andre Steder. Nu mener den højtærede Minister, at man sagtens kan undgaa Skatten, for der findes Pensionater. Det er mærkeligt, at den højtærede Finansminister vil blive ved at lade sine Erfaringer fra sin Studentertid gælde for den københavnske Befolkning. Der findes ganske vist en Masse Pensionater, men selve denne Kendsgerning, at der er en saadan Række af Institutioner som Kvindernes Køkken og Folkekøkkenerne, beviser dog, at der er Trang til dem; det kan ikke være, fordi Folk vil tilbringe en behagelig Time, at de gaar ind paa Folkekøkkenerne eller gaar op i Kvindernes Køkken. Jeg kan forsikre den højtærede Finansminister om, at det sker ikke af Trang til Luksus, men det sker, fordi man er nødt til at mætte sin Sult. Der er ogsaa et andet Forhold, som den højtærede Minister selv fremfører, der ikke blot tyder paa, men beviser, at det, der her er Tale om, ikke er Luksusforbrug. Den højtærede Minister har jo fremdraget, at mange Forretninger indretter Marketenderier for deres Personale. Ja, men det gør disse Forretninger dog virkelig ikke for at tilfredsstille deres Personales Luksustrang — det er der dog ingen Mennesker, der vil tro paa —, de tilfredsstiller et nødvendigt Behov hos de ansatte i deres Forretning. Det er ikke, for at de skal have en Luksus, at der indrettes Marketenderier, men det er altsaa hele Befolkningens Levevis, som har forandret sig i de senere Aar, under den moderne Udvikling. Den ærede Ordfører for Venstre (Maegaard) hævder, at Københavnerne har det saa umaadelig let, for de kan jo bare gaa hjem. For det første har nu mange Københavnerne ikke saa let ved at

gaa hjem, dels fordi de har en stor Afstand til deres Hjem, men ogsaa fordi mange intet Hjem har. En overordentlig stor Del af den københavnske Befolkning har ikke et Hjem i den Forstand, at de kan lave Mad i Hjemmet; der findes Masser af baade enlig stillede Kvinder og enlig stillede Mænd, som bor i Værelser — hvis de overhovedet er saa lykkelige at have et Værelse —, hvor de slet ikke kan lave Mad, ikke en Gang kan lave den Kaffe, som altsaa selverhvervende Kvinder i et saadant Tilfælde maa gaa ind og nyde paa en Restaurant, hvad den højtærede Minister fik en hel Solstraalefortælling ud af. Her er ikke Tale om Luksusforbrug, men om et Nødvendighedsforbrug.

Den højtærede Minister begyndte med at udtale — Udtalelsen var ganske vist ikke rettet til mig, men da det var en almindelig Udtalelse, vil jeg dog ogsaa sige et Par Ord i den Anledning —, at der var intet hverken i hans eller hans Partis Fortid, der hindrede ham i at fremsætte Luksusskatter. Det er en ganske overflødig Bemærkning, den højtærede Minister dør kom med, fordi det, der angribes ved disse Skatter, jo ikke er, at de er Skatter paa Luksus, men det er det, at de udgiver sig for at være Skatter paa Luksus og under dette Flag rammer et stort og almindeligt Forbrug. Den højtærede Minister mente, at disse Skatter var paalagt efter det Princip: hvad der nu skadede Befolkningen mindst, og mente, at man netop her havde lagt Skat paa Ting, som Befolkningen stod sig ved at undvære, og Ministeren talte her atter om den brede Befolknings Luksus, dens Snaps, Øl og Whisky, men den højtærede Minister glemte i sin Fremstilling af Luksusartiklerne Midagsmaden.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik derpaa til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 253 af 12. Juni 1922 om Afgift paa Omsætningen i Kafeer, Restaurationer m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1571).